

Far East Filmfestival 2015

Ebben az évben második alkalommal volt lehetőségem részt venni az olaszországi Udinében megrendezésre kerülő Far East Filmfestival-on. A fesztivál minden évben meghív öt, első évfolyamos filmes mesterképzésen tanuló diákot, és ingyenes szállást biztosít számukra.

Idén nagy dilemmát okozott, hogy a fesztivál első vagy második turnusát válasszuk-e. A tavalyi beszámolók szerint az első turnus még nem érte el azt a fesztiválhangulatot, amit a második turnus képei sugalltak. Így annak ellenére is e mellett döntöttünk, hogy idén a nyitógála koncertjét Joe Hisaishi adta, a filmzenéiről (is) híres japán zeneszerző és musicalrendező, az első vetítési napon pedig Jackie Chan jelent meg, mint sztárvendég. A színész maga is egyfajta hidat képez a két kultúra között: bár hongkongi születésű, igazán nagy hírnévre és kultuszra a nyugati országokban tett szert, elhozva és befogadhatóvá téve a keleti kultúrát a nyugati nézőközönség számára. Ahogyan a film is (*Dragon Blade*, 2015),– melyben a Jackie Chan volt az egyik főszereplő,– felvonultat hollywoodi színészeket, egy kínai történelmi akciófilm keretein belül. Ez tükröződött a fesztiválhangulaton is: a keleti és nyugati kultúra harmonikus összefonódása.

A kilenc napon keresztül, négy helyszínen, reggel kilenctől, akár hajnali kettőig tartó filmáradat várta a fesztiválozókat, a szünetekben a FEFF Talks keretein belül a film készítőivel hallgathattunk beszélgetéseket, hol koreairól angolra vagy japánról olaszra fordítva. Így volt ez a filmek előtti és utáni rövid beszélgetések és felkonferálások alkalmával is, olykor elhangzottak az angol fordítások is, néha csak mosolyogtunk az angolra le nem fordított poénokon a hahotázó többnyire olasz közönség között. Bár találkoztunk pár egyetemistával, akik más európai városokból voltak meghívva a fesztiválra, többségében az olaszok mellett az ott élő ázsiai származásúak vagy az anyaországból érkezett készítőik és színészek alkották a nézőközösséget. Bár a két kultúra és kontinens nagyon távol állnak

egymástól, minden fesztiválózó rendkívül boldog volt, hogy megoszthatják egymással az élményt, alázattal és nyitottsággal irányultak egymás és a filmek felé is.

Az idei felhozatal is kellően színes volt műfajok és hangulatok terén, a ghost-haunting horrortól kezdve a hipster-yuppie komédián keresztül a sayonara sex románc műfajáig minden megtalálható volt. A *The Swimmers* tájföldi swimming pool psycho horror déltájban nézve is elérte a borzongató hatását, a *Meeting Dr. Sun* (school heist-comedy) tajvani alkotás pedig egyszerre volt kacagtató és elgondolkotató. A *My Love, My Bride* (young marriage in crisis) egy házaspár útját viszi vászonra, ahogy lassan rájönnek a házasság és a szerelem mibenlétére. A *Gangnam Blues* (goodfellas drama) az 1970-es évek Szöuljába repít minket, ahol a pénz és a hatalom szövö a scorsese-i szálakat.

Takashi Yamazaki japán rendező által készített két külön filmből álló *Parasyte I-II*, összesen 228 perc játékidővel operál. Elsősorban a műfaji játékosság, az emberiséget érintő érdekes kérdéscsoportok, és a véget érni nem látszó befejezési struktúra miatt tűnt ki a többi közül. Bár a hivatalos műsorfűzet 'alien invasion drama'-ként jellemzi, az akció, vígjátéki és olykor a horror elemek is kidomborodtak. A földönkívüliek megszállják a bolygónkat, hogy átvegyék felette az uralmat, de az egyik parazita nem képes teljesen átvenni az hatalmat a gazdatest fölött, így a főszereplő kezébe kerül a parazita. Az idővel összeszokott kettőt üldözőbe veszi a többi parazita, ugyan sikerül túlélniük közös erővel, de Shinichi édesanyját megöli egy parazita, így adva meg a bosszú motivációját a második részre. Ekkorra a főszereplő fokozatosan elveszti emberi mivoltát, csak a bosszú vezérli. A paraziták egyik fő ismertetőjegye, hogy nem képesek emberi értelemben vett érzelmekre, így lehet megállapítani az adott lényről, aki elsőre látszólag teljesen emberinek tűnik, hogy csupán egy parazita használja-e gazdatestként. A paraziták egyik vezetője gyermeket vállal egy kísérlet részeképp, hogy tanulmányozza az anya és gyermeke közötti kapcsolat mibenlétét. Az anyai ösztönök idővel megjelennek az addig érzéketlen parazitában, és az életét áldozza azért, hogy megmenthesse gyermekét. A film elgondolkodtat az emberi lét alapvető problémáiról, fajunk hibáiról és erényeiről, és arról, hogy hogyan viszonyulunk a számunkra idegen lényekhez, és hogy van-e lehetőség az együttélésre. A paraziták az embert saját bolygójuk parazitájaként látják, aki elpusztítja saját környezetét, így haladva saját pusztulása felé, reflektálva ezzel napjaink égető kérdésére, az állat és környezetvédelemre. A film felveti a kérdést, hogy vajon jogunkban áll-e megölni egy lényt, legyen az ember, állat vagy parazita, ha mi vagy családunk, szeretteink életét fenyegeti.

A fődíjat idén három dél-koreai alkotás nyerte meg:

1. *Gukje Sijang* (*Ode to My Father*, 2014), J.K. Youn rendezésében,
2. *Sanguiwon* (*The Royal Tailor*, 2014), Lee Won-suk rendezésében,
3. *Dugeundugeun Nae* (*My Brilliant Life*, 2014) E J-yong rendezésében.

Sajnos az első két helyezett a fesztivál első felében került levetítésre, így mi csak a *My Brilliant Life* című alkotásról tudunk beszámolni. A film egy progériában szenvedő kisfiú (Areum) és családja történetét meséli el. A narrátor betegségét nem tudjuk meg egyből, először a szülők életének és találkozásának rövid történetét látjuk kibontakozni komikus hangnemben. Az akkor tizenhét éves lány véletlenül teherbe esik, amit sem az ő sem a szülei nem néznek jó szemmel, de a film igazi

konfliktusa akkor válik világossá, mikor kiderül, hogy nemcsak hogy nem voltak felkészülve a gyermekvállalásra, de egy ritka, gyógyíthatatlan betegségben szenved a gyermekük, így a tizenhat éves fiúktól hamarosan el kell búcsúzniuk. A film mindhárom szereplő szempontjából megmutatja a lélektani folyamatokat. A kisfiút nemcsak fizikai fájdalom gyötri, de az is, hogy betegsége miatt még a röpke 16 éve alatt sem volt képes azt az életet élni, amit a kortársai, hiszen egy 80 éves ember testébe zárva töltötte, többnyire a számítógép előtt ülve. A tragédiájának másik fontos szála az, hogy szeretné, ha a szülei boldogok lennének, ha egyszer úgy meg tudná nevetetni őket, ahogy más gyerekek a szüleiket. Szembesülnie kell a ténnyel, hogy nemcsak hogy túl korán vállalták a szülei, de a betegsége miatt mindkettejüknek le kellett mondani az álmaikról. Az apa viselkedése kezdetben ugyan éretlenebb, mint a tizenhat éves fiáé, a film során megérik a szülői feladatra, fián keresztül átértékelve saját apjához fűződő viszonyát is. Az anya tragédiája a nem kívánt terhesség és az abból adódó lelkiismeret furdalás, így a gyermeke betegsége miatt is magát okolja.

A filmet kegyes hazugságok sora fűzi át, a gyermek nem tud arról, hogy az édesanyja mennyire nem szerette volna, hogy világra jöjjön, egészen addig, míg ki nem hallgatja szülei beszélgetését, ahogy azt sem, hogy a szintén súlyos betegségben szenvedő levelezőtársa

valójában egy férfi, aki szeretné Areum történetét megfilmesíteni. A fiú nem szól a szüleinek a fájdalmairól, a szülők pedig nem árulják el neki, hogy csupán hónapjai vannak hátra. Az édesanya elhallgatja fia elől, hogy várandós; Areum nem mondja el, hogy megtudta a levelezőtársa valódi kilétét, így nem szól édesapjának, mikor az a levelezőtárs nevében „felolvas” egy üzenetet az akkor már vak Areumnak. Olyan ártatlan hazugságok ezek amikkel a családtagok próbálják enyhíteni a egymás fájdalmát. Az utolsó időszakban valódi családdá érnek, és képesek a hátralévő időt tartalmasan eltölteni.

A filmek mellett a fesztivált idén is olyan programokkal színesítették, mint a Far East Cosplay Contest, a gésa smink workshop, a kimonó bemutató, a Far East Market, a 47 Ronin Manga és a Tokyo beyond fotókiállítás is, éjszakánként a FEFF Nights keretein belül szórakozhattak együtt a fesztiválozók, nappal pedig az ázsiai és olasz éttermekbe várták külön

ajánlatokkal a vendégeket.

A tavalyi hangulatot és a programok sokszínűségét idén sikerült felülmúlnia a fesztiválnak. A város csendjét 60.000 látogató kavarta fel kilenc napra, ami így az elmúlt évek anyagi problémáiból is kiutat jelent. A fesztivál egyedi nemzetközi légköre pár napra Európa határain belülre csempészi az ázsiai kultúrát,

vegyítve mindezt a város turistatömegektől mentes igazi olasz hangulatával.